

Požádal však ve třídení lhůtě § 364 odst. 1 č. 2 tr. ř. o navrácení v předešlý stav, prováděje zároveň opravné prostředky, o něž jde. Odůvodněné žádosti o navrácení v předešlý stav bylo proto vyhověti.

Čís. 4606.

Ojedinělý dospělý chodec na dostatečně široké, volné a přehledné silnici není takovou překážkou v dopravě, pro kterou by řidič motorového vozidla byl povinen zmírniti ve smyslu § 44 lit. p) nař. č. 57.000/1910 uh. min. vn. jeho rychlost až na rychlost povozu taženého koněm, krokem jdoucím.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1933, Zm III 371/32.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti O. P., obžalovanému z přečinu podle § 310 tr. zák., na základě veřejného líčení o zmatečnosti zvoleného obhájce obžalovaného vynesl rozsudek, jímž zmatečnosti stížnosti vyhověl, rozsudky soudů nižších stolic z důvodu zmatečnosti podle § 385 č. 1 a) tr. ř. zrušil a obžalovaného O. P. podle § 326 č. 1 tr. ř. osvobodil od obžaloby z přečinu podle § 310 tr. ř., jehož se měl dopustiti tím, že dne 14. července 1931 u V. B. způsobil M. K-ovi z nedbalosti těžké poškození na těle.

Důvody:

Stěžovatel popírá ve zmatečnosti stížnosti důvodem zmatečnosti podle § 385 č. 1 a) tr. ř. jakékoliv trestní zavinění obžalovaného a dovozuje, že příčinou úrazu poškozeného byla jediné neopatrnost tohoto. Zmatečnosti stížnosti nelze upříti oprávnění. Je zjištěno, že k úrazu poškozeného došlo na silnici 7 m široké, která v místě nehody nemá zatáček, jež by překážely výhledu. Obžalovaný zpozoroval poškozeného podle zjištění na vzdálenost 500 m a dával mu o p ě t o v n ě znamení, na která poškozený nereagoval. Těmito opětovnými znameními na delší vzdálenost splnil obžalovaný povinnost, kterou mu pro tento případ, kde šel v jízdní dráze chodec, ukládal předpis § 50 min. nař. o dopravě motorovými vozidly, platného v době činu; bylať výstraha potřebná z důvodů dopravní bezpečnosti. Poněvadž poškozený na daná znamení nereagoval, nezbývalo obžalovanému nic jiného než chodce předjetí, tedy se mu sám z jízdní dráhy vyhnouti na stranu, když to na volné, dostatečně široké cestě bylo úplně dobře možné. Podle zjištění odvolacího soudu se o to obžalovaný snažil, vyhýbaje se do prava, tudíž na tu stranu, na kterou se předjíždí. Před předjetím chodce musil ho upozorniti, že chce předjetí, když mu tedy dal poslední znamení ještě na vzdálenost 15 m, nejednal ani tím proti požadavkům průměrné opatrnosti, při níž mohl počítati s další klidnou chůzí poškozeného, poněvadž se tento ani opětovnými znameními nedal z ní vyrušiti.

Odvolací soud shledal, že obžalovaný zanedbal při předjíždění chodce, jenž na jeho dřívější znamení nereagoval, povinnost, zmírniti

rychlost vozidla ve smyslu předpisů §§ 43 a 44 lit. p) cit. nař. (spolu-citovaný předpis § 41 nař. obsahuje jen obecný předpis). Právní názor odvolacího soudu je mylný. Obžalovaný měl na silnici 7 m široké nadbytek místa, aby mohl projeti volně po obou stranách osamělého dospělého chodce; tento nebyl při své přímé chůzi na dostatečně široké cestě pro obžalovaného takovou překážkou v dopravě, pro kterou by byl musil obžalovaný zmírniti rychlost ve smyslu § 44 lit. p) nař. až na rychlost vozu taženého koněm, krokem jdoucím. Tento kategorický předpis nařízení tudíž nepřichází v úvahu; sluší jen posouditi, pokud obžalovaný vyhověl povinnosti zmírniti rychlost vozu na takovou míru, aby měl vozidlo ve své moci a mohl je vésti bez ohrožení bezpečnosti chodcovy (§ 43 nař.). Tento předpis jest povahy relativní a povinnost zmírniti rychlost vozidla na míru jeho ovládatelnosti nutno zkoumati vždy na základě konkrétních okolností případu se zřetelem k zjištěné situaci a k rychlosti jízdy. Poněvadž odvolací soud uvádí ve svém rozsudku o rychlosti jízdy obžalovaného jen jeho tvrzení, že totiž tachometr neukazoval větší rychlost než 38 km v hodině a že v době srážky měl mnohem menší rychlost, asi 18—20 km za hodinu, kteréž tvrzení nijak nevyvrací, lze míti za to, že konceduje obžalovanému tuto rychlost jako zjištěnou. Ta však nebyla na volné, dostatečně široké silnici nikterak taková, že by ji obžalovaný nebyl mohl dobře ovládnouti při normálním průběhu dosavadních událostí, s nimiž směl podle nerušené chůze poškozeného — dospělého člověka — počítati, že totiž tento, nevyhnuv se mu z jízdní dráhy na opěťovaná znamení, půjde i dále klidně svojí cestou, ponechávaje obžalovanému na široké, volné silnici možnost nerušeného předjetí. Nějaké neklidné chování poškozeného, které by obžalovaného upozornilo na nutnost zvýšené opatrnosti, nebylo až do posledního okamžiku zjištěno. Když pak teprve tu podle zjištění skočil poškozený obžalovanému do stroje, nemohl ovšem obžalovaný vozidlo své ovládnouti; za to však není trestně zodpověden, poněvadž až do srážky nezanedbal ani platné předpisy ani míru obecné opatrnosti, jež jest pro posouzení trestní nedbalosti rozhodná. Nejvyšší soud, neshledav v jednání obžalovaného trestnou nedbalost ve smyslu § 310 tr. zák., vynesl na základě zmáteční stížnosti podle § 33 I. odst. nov. k tr. ř. osvobozující rozsudek ve smyslu § 326 č. 1 tr. ř.

Čís. 4607.

§ 24 (1) tisk. nov. činí (podpůrnou) odpovědnost správce tiskárny závislou jen na tom, zda je nakladatel (vydavatel) znám čili nic, nečiní však rozdílu, zda je nakladatelem (vydavatelem) osoba právnická či fyzická.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1933, Zm I 454/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmáteční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni jako soudu kmetského ze dne 16. března 1931, jímž byl stěžo-